

Kniha Daniel — číslo sedmdesát osm

Odhalení čtyř ohavností: historická paralela vzpoury v laodicejském adventismu

Jeff Pippenger

2024-02-11

Dějiny Emorejců jsou použity k znázornění doby, kdy je vykonán Boží hněv proti laodicejskému adventismu. Sestra Whiteová ukazuje, že Boží načasování při vykonání jeho trestu je v posledních dnech, kdy je zapečetováno sto čtyřicet čtyři tisíc, stejné, jako bylo tehdy, když Bůh přivedl svůj hněv na Emorejce. Píše: „Ačkoli“ národ Emorejců „vynikal svým modlářstvím a zkažeností, přece ještě nenaplnil číši své nepravosti... Soucitný Stvořitel byl ochoten snášet jejich nepravost až do čtvrtého pokolení. Pak, kdyby se neukázala žádná změna k lepšímu, měly na ně dopadnout jeho soudy. Nekonečný s neomylnou přesností stále vede účty se všemi národy. Zatímco je jeho milosrdenství nabízeno ve výzvách k pokání, tento účet zůstane otevřen; avšak když čísla dosáhnou určité výše, kterou Bůh stanovil, začíná služba jeho hněvu. Účet se uzavírá. Božská trpělivost končí.“

Sestra Whiteová zřetelně spojuje službu Božího hněvu proti laodicejskému adventismu během Ezechielova znázornění zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc s tím, že začíná tehdy, když je naplněn pohár jejich nepravosti, a tento pohár dosahuje své plnosti ve čtvrtém pokolení. Všechny tyto informace jsou předloženy v kontextu vidění, které začalo v osmé kapitole a jež znázorňuje čtyři stupňující se ohavnosti.

I řekl mi: Synu člověka, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. I pozdvihl jsem své oči směrem k severu, a hle, na sever od oltární brány byl při vchodu tento obraz žárlivosti. I řekl mi dále: Synu člověka, vidíš, co činí? Ty veliké ohavnosti, jichž se zde dopouští dům Izraele, abych se vzdálil od své svatyně? Ale obrať se ještě znovu a uvidíš větší ohavnosti. I přivedl mě ke vchodu do nádvoří; a když jsem se podíval, hle, ve zdi byla díra. Tu mi řekl: Synu člověka, prokopej nyní zeď; a když jsem zeď prokopával, hle, byly tam dveře. I řekl mi: Vejdi a pohleď na ty zlé ohavnosti, které zde páchají. A tak jsem vešel a viděl; a hle, každá podoba plazů a ohavných zvířat a všech modlářských model domu Izraele byla vyobrazena na zdi kolem dokola. A stálo před nimi sedmdesát mužů ze starších domu Izraele a uprostřed nich stál Jaazanjáš, syn Šafanův, každý se svou kadidelnicí v ruce; a vzhůru stoupal hustý oblak kadidla. Tu mi řekl: Synu člověka, viděl jsi, co činí starší domu Izraele ve tmě, každý v komnatách svých obrazů? Neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi. I řekl mi také: Obrat se ještě znovu a uvidíš větší ohavnosti, kterých se dopouštějí. Potom mě přivedl ke vchodu do brány domu Hospodinova, která byla směrem k severu; a hle, seděly tam ženy, oplakávající Tammúza.

I řekl mi: Viděl jsi to, synu člověčí? Obrat se ještě a uvidíš ještě větší ohavnosti než tyto. I uvedl mě do vnitřního nádvoří domu Hospodinova, a hle, u vchodu do chrámu Hospodinova, mezi předsíní a oltářem, bylo asi pětadvacet mužů, obrácených zády k chrámu Hospodinovu a tvářemi k východu; a klaněli se slunci směrem k východu. Potom mi řekl: Viděl jsi to, synu

člověčí? Je snad pro dům Judův malou věcí, že páchají ohavnosti, které zde páchají? Neboť naplnili zemi násilím a znovu se obrátili, aby mě popouzel k hněvu; a hle, přikládají ratolest ke svému nosu. Proto i já budu jednat v prchlivosti: mé oko neušetří ani se neslituji; a i kdyby volali v mé uši velikým hlasem, přece je nevyslyším. Ezechiel 8,5–18.

Poté, co byl Ezechielovi ukázán první ohavný čin, totiž vztyčení obrazu žárlivosti u vchodu do brány oltáře, je mu sděleno, že mu budou ukázány ještě větší ohavnosti než obraz žárlivosti. Druhá ohavnost je znázorněna tajnými komorami, kde vůdcové, představeni jako starší muži, pronášejí modlitby, znázorněné kadidlem, a prohlašují, že Hospodin opustil zemi a nevidí je. Ezechielovi je však oznámeno, že uvidí ještě větší ohavnosti než tyto.

Třetí ohavnost je znázorněna „ženami oplakávajícími Tammúze“, avšak existuje ještě větší ohavnost než tato, neboť čtvrtá ohavnost označuje vedení pětadvaceti mužů, kteří se klanějí slunci zády obrácení k chrámu.

Ve čtvrté ohavnosti je pronesen výrok, že „starší muži“ „naplnili zemi násilím a znovu mě dráždili k hněvu; a hle, přikládají ratolest ke svému nosu“. „Den provokace“ je dnem, kdy začíná Boží služba hněvu, jako tomu bylo u starověkého Izraele, když zavrhl poselství Jozua a Káleba o zaslíbené zemi. Odmítnutí pečetického poselství označuje okamžik, kdy je kalich nepravosti pro Jeruzalém naplněn. Jozue a Káleb představují malou skupinu, věrných několik málo, kteří vzdychají a naříkají nad ohavnostmi v církvi i v zemi.

Tu Mojžíš a Áron padli na tvář před celým shromážděním obce synů Izraele. A Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunnův, kteří byli z těch, kdo prozkoumali zemi, roztrhli svá roucha. A mluvili k celému shromáždění synů Izraele a řekli: Země, kterou jsme prošli, abychom ji prozkoumali, je země náramně dobrá. Jestliže v nás Hospodin nalezl zalíbení, uvede nás do této země a dá nám ji, zemi oplývající mlékem a medem. Jen se nevzpouzejte proti Hospodinu a nebojte se lidu té země, neboť budou naším chlebem; jejich ochrana od nich odstoupila a Hospodin je s námi; nebojte se jich. Ale celé shromáždění řeklo, aby byli ukamenováni. Tu se sláva Hospodinova ukázala ve stanu setkávání přede všemi syny Izraele. A Hospodin řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mě bude tento lid popouzet? A jak dlouho mi nebudou věřit přes všechna znamení, která jsem mezi nimi učinil? Udeřím je morem a zavrhnou je jako dědictví a z tebe učiním národ větší a mocnější, než jsou oni. Numeri 14,5–12.

„Popuzení“, jež bylo vyvoláno odbojníky v Numeri a také u Ezechiele, je založeno na odmítnutí odbojníka uznat „znamení“, která byla zjevena. „Znamení“, jež byla odmítnuta v době Mojžíšově, byla oněmi „znameními“, která předobrazovala zjevení Boží moci v dějinách milleritů. Starověký Izrael popudil Boha tím, že odmítl „znamení“ projevu jeho moci ve svých zakládajících dějinách. V době zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc odmítá i novodobý Izrael (obrací se zády proti) právě ty zakládající dějiny, které měly být „znaméním“, jež by jim umožnilo „rozpoznat“ opakování dějin Půlnočního volání, které se v posledních dnech opakuje.

Bůh dovoluje vzbouřencům spatřit opakování projevu Boží moci, neboť právě opakování projevu Boží moci bylo nejen pozdním deštěm, ale i pravdou, která by je byla zachránila, kdyby byli mezi těmi, kdo milovali pravdu.

Ztotožnění čtyř ohavností v Ezechieli osm jako symbolů čtyř generací laodicejského adventismu je součástí poselství, které je v posledních dnech odpečetěno Lvem z pokolení Judova. První generace započala vzpourou roku 1863 a o dvacet pět let později, roku 1888, přišla vzpoura, která symbolem tajných komnat označila počátek druhé generace. O třicet jedna let později, roku 1919, vydání knihy W. W. Prescottta nazvané *The Doctrine of Christ* vyznačilo počátek třetí generace, kterou Ezechiel představoval jako ženy oplakávající Tammúza. O třicet osm let později, roku 1957, s vydáním knihy *Questions on Doctrine*, přišla čtvrtá generace, jež vyznačuje dobu, kdy se vzbouřenci obrátí proti pečeticímu poselství, které vychází od východu, a budou se klanět slunci.

Začneme se zabývat druhou generací vzpoury laodicejského adventismu, která se objevila na generální konferenci v Minneapolis roku 1888. Je důležité si uvědomit, že všechny čtyři Ezechielovy ohavnosti se odehrávají v Jeruzalémě; ačkoli představují postupné dějiny vzpoury, vždy pojednávají o vzpouře, k níž dochází uvnitř města, které v posledních dnech představuje laodicejský adventismus.

„Jako jedno ze znamení zkázy Jeruzaléma Kristus řekl: ‚Povstanou mnozí falešní proroci a svedou mnohé.‘ Falešní proroci skutečně povstali, sváděli lid a odváděli veliké zástupy na poušť. Kouzelníci a čarodějové, kteří si osobovali zázračnou moc, přitahovali lid za sebou do horských samot. Toto proroctví však bylo řečeno také pro poslední dny. Toto znamení je dáno jako znamení druhého příchodu. Již nyní falešní kristové a falešní proroci činí znamení a zázraky, aby svedli Jeho učedníky. Neslyšíme snad volání: ‚Hle, je na poušti?‘ Nevyšly snad tisíce na poušť v naději, že naleznou Krista? A nezaznívá nyní z tisíců shromáždění, kde lidé prohlašují, že mají společenství s duchy zemřelých, výzva: ‚Hle, je v tajných komnatách?‘ Právě to je tvrzení, které předkládá spiritismus. Co však říká Kristus? ‚Nevěřte tomu. Neboť jako blesk vychází od východu a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka.‘ Touha věků, 631.“

Tajné komnaty jsou symbolem spiritismu a druhá ohavnost v osmé kapitole Ezechiela se odehrává uvnitř chrámu, kde byly na stěnách tajně zavěšeny pozemské obrazy.

I vešel jsem a uviděl; a hle, všeliká podoba plazů a ohavných zvířat i všech modl domu Izraelského, vyobrazená na stěně kolem dokola. A stálo před nimi sedmdesát mužů ze starších domu Izraelského a uprostřed nich stál Jaazaniáš, syn Šáfanův, každý muž se svou kadidelnicí v ruce; a vzhůru vystupoval hustý oblak kadidla. I řekl mi: Synu člověčí, viděl jsi, co činí starší domu Izraelského v temnotě, každý ve svých komorách obrazů svých? Neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi. Ezechiel 8,10–12.

Ezechiel vidí „modly domu Izraele, vyobrazené na stěnách“ svatyně, avšak je mu jasně řečeno, že tato vzpoura se odehrává také v „komnatách obrazů“ každého ze starších mužů. Vzpoura uvnitř doslovného chrámu odhaluje vzpouru uvnitř lidského chrámu.

„Tím, že Ježíš vyčistil chrám od kupujících a prodávajících tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých žádostí, zlých návyků, které kazí duši. Citován Malachiáš 3,1–3.“ Touha věků, 161.

Druhá ohavnost představovala projev zkaženosti jak uvnitř církve, tak v mysli starších, kteří měli být strážci církve. Zkaženost, která se zde projevila, je zkažeností spiritualismu. Za dnů Noemových, kdy každé pomyšlení lidského srdce bylo zlé, naplnili předpotopní lidé míru své nepravosti.

A Bůh viděl, že zkaženost člověka na zemi je velká a že každý výtvar myšlenek jeho srdce je ustavičně jen zlý. Genesis 6,5.

Druhá generace určuje, kdy spiritualismus vstoupil jak do vůdců Jeruzaléma, tak i do organizační struktury laodicejského adventismu. To, co „starší domu Izraele“ činili „ve tmě“, „v“ svých „komorách“ „obrazů“, ukazuje, „že každé zamyšlení myšlenek“ jejich srdcí „bylo jen zlé“. Sestra Whiteová jasně uvádí, že zničení Jeruzaléma představuje konec světa a že svědectví potopy za dnů Noemových rovněž představuje konec světa. V posledních dnech jsou ti, kdo odmítají být posvěceni pravdou, zachvázeni spiritualismem, jak je to znázorněno druhou ohavností v osmé kapitole Ezechiele.

Druhá Ezechiellova ohavnost představuje vzpouru, která přišla v roce 1888, a stává se symbolem druhé generace; avšak více než to, rok 1888 a vše, co představuje nebo čím je představován, se opakovalo 11. září 2001. Sestra Whiteová výslovně uvádí, že v roce 1888 sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, a proto tyto dějiny představují dobu, kdy měly být velké budovy města New York svrženy dotykem od Boha a mělo se naplnit Zjevení osmnácté kapitoly, verše 1 až 3.

„Neochota vzdát se předpojatých názorů a přijmout tuto pravdu ležela u základu značné části odporu projeveného v Minneapolis proti Pánovu poselství skrze bratry Waggonera a Jonese. Tím, že satan podnítl tento odpor, podařilo se mu ve veliké míře zadržet našemu lidu onu zvláštní moc Ducha svatého, kterou jim Bůh toužil udělit. Nepřítel jim zabránil získat onu účinnost, jež mohla být jejich při nesení pravdy světu, tak jak ji apoštolové hlásali po dni Letnic. Světlu, které má ozářit celou zemi svou slávou, bylo kladeno na odpor a jednáním našich vlastních bratří bylo ve značné míře zadrženo před světem.“ Selected Messages, kniha 1, 235.

Dějiny roku 1888 poskytly příklad odmítnutí poselství pozdního deště, které přišlo 11. září 2001. Rok 1888 je symbolem druhé generace laodicejského adventismu, která je představena druhou ohavností v Ezechielovi, a tamější dějiny označují vzpouru, která byla předobrazena sedmdesáti staršími v Ezechielovi. Jejich vzpoura představovala spiritualismus a byla souběžná s naplňováním číše doby milosti v době Noemově. Odmítnutí poselství znázorňovalo odmítnutí poselství pozdního deště ze strany vedení, jež mělo označit příchod třetího běda islámu.

„Pozdní dešť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být ozářena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Vedení, které v roce 1888 odmítlo poselství, předobrazně znázorňovalo odmítnutí poselství islámu dne 11. září 2001, avšak Bůh zamýšlí vyvolat zjevení moci, jehož budou tito vůdcové svědky jako součást jeho soudu nad nimi. Zjevení moci pozdního deště nastává na konci období zapečetování. Začalo 11. září 2001, avšak svého vrcholu dosahuje na konci tří a půl dne ze Zjevení jedenáct, když přichází „velké zemětřesení“.

Poselství roku 1888 bylo laodicejským poselstvím, posledním voláním k dříve vyvolenému lidu, který tehdy byl v procesu, že byl mýjen.

„Poselství, které nám bylo dáno prostřednictvím A. T. Jonese a E. J. Waggonera, je Božím poselstvím laodicejské církvi, a běda každému, kdo vyznává, že věří pravdě, a přece neodráží druhým Bohem dané paprsky.“ The 1888 Materials, 1053.

Poselství z roku 1888 představovalo poselství, které ukázalo, že když byly 11. září 2001 svrženy velké budovy města New York, mělo být laodicejské církvi dáno přímé svědectví; a tímto přímým svědectvím je poselství islámu třetího běda, které, když zavane na odpadlý lid, má moc přivést jej k životu jako mocné vojsko.

„Naším sborům a institucím musí být vydáno přímé svědectví, aby byli probuzeni ti, kdo spí.“

„Když je slovu Hospodinovu věřeno a je posloucháno, bude docházet k trvalému pokroku. Nyní si uvědomme svou velkou potřebu. Pán nás nemůže použít, dokud nevdechne život do suchých kostí. Slyšela jsem tato slova: „Bez hlubokého působení Ducha Božího na srdce, bez jeho životodárného vlivu se pravda stává mrtvou literou.““ Review and Herald, 18. listopadu 1902.

Rok 1888 označuje počátek druhé generace adventismu, ale zároveň poskytuje prorockou linii, která se shoduje s posledními dny. Dne 11. září 2001 Bůh vedl lid, který se rozhodl přijmout, že útok islámu na šelmu ze země byl naplněním prorockví, zpět ke starým stezkám. Boží lid se potřeboval vrátit ke klenotům Williama Millera a být vyučen v základních pravdách, které zahrnovaly naplnění prvního a druhého Běda, jež následně ustanovilo příchod třetího Běda v oné době. Jakmile se tito lidé vrátili k těmto starým stezkám, byli vedeni k tomu, aby rozpoznali posvátnost dvou tabulí Habakukových.

Vzpouza roku 1863 proti dvěma deskám Habakukovým, které jsou Millerovými klenoty a zároveň také základy adventismu, předobrazovala vzpouru, jež se opakovala 11. září 2001; neboť vedení laodicejského adventismu dostalo znovu příležitost podržet se Millerových klenotů, anebo je odmítnout. Všechny čtyři generace adventismu, které jsou znázorněny v Ezechielovi 8, zároveň představují i vzpouru laodicejského adventismu 11. září 2001.

V příštím článku budeme pokračovat v identifikaci druhé generace laodicejského adventismu.

„Bůh stvořil člověka s city schopnými obsáhnout věčné skutečnosti. Tyto city měly být zachovávané čisté a svaté, prosté veškeré přizemnosti. Avšak lidské bytosti přestaly brát věčnost v úvahu. Na Boha, Alfu i Omegu, počátek i konec, Toho, který ve své moci drží úděl každé duše, se zapomnělo. Domnívajíce se, že jsou mocní v poznání, lidé sami sebe snížili na nejnižší úroveň v Božích očích.“

„Mysl člověka se stala pozemskou. Místo aby zjevovala otisk božství, zjevuje otisk lidství. V jejích komnatách lze spatřit obrazy země. Ponižující zvyklosti, které převládaly ve dnech Noeho a přivedly obyvatele onoho věku za hranici naděje na spasení, jsou patrné i dnes.“ Signs of the Times, 18. prosince 1901.